

УДК 811.161.2'373.2'373.46'271'272-116(У77):329

УКРАЇНСЬКІ ЕРГОНІМИ В АСПЕКТІ ЛІНГВОКРАЇНОЗНАВЧИХ СТУДІЙ

Наталія Хібеба

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
кафедра українського прикладного мовознавства,
вул. Університетська, 1/233, 79001 Львів, Україна
тел.: (032) 239 43 55*

Розглянуто маловивчений пласт української ергонімії – номінацію сучасних політичних партій та зроблено спробу дослідити їх в аспекті лінгвокраїнознавства. Визначено лінгвістичний статус підгрупи, з'ясовано структурно-семантичні моделі її одиниць та стан мовної культури. На прикладі назв політичних об'єднань *БЮТ* і *Партія регіонів* проілюстровано конотативний ступінь партіонімів.

Ключові слова: онім, онімний фон, лінгвокраїнознавство, ергонім, ергонімія, партіонім.

Лінгвокраїнознавство – порівняно молода мовознавча галузь, що виокремлюється з методики викладання мови як іноземної в 60-ті роки минулого століття і ґрунтується на розробках проблеми зв'язку мови, історії та культури народу [7: 302]. Із цього часу дисципліна активно розвивається, формуючи свій предмет дослідження, проблематику, науковий апарат. Чималі напрацювання в цій царині лінгвістики мають українські вчені, про що свідчать, зокрема, праці науковців кафедри українського прикладного мовознавства Львівського національного університету імені Івана Франка, репрезентовані як окремими виданнями [9: 104], так і розвідками в чотирьох випусках „Теорія і практика викладання української мови як іноземної”.

Особливу лексико-семантичну підсистему української мови становить суспільно-політична, або політологічна, лексика, до якої входить найбільш вживана частина суспільно-політичної термінології, назви державних, партійних та інших громадських організацій і закладів, соціальних інститутів, соціальних реалій та явищ життя різних країн тощо. Із зростанням новоутворених спілок людей виникає проблема вибору їхніх назв. Власні назви ділових об'єднань, у тому числі союзи, організації, заклади, корпорації, підприємства, товариства, гуртки, становлять окрему тематичну групу українських онімів, на позначення якої вживають термін „ергонім” (від грецького *έργουν* ‘праця’) [6: 151]. За останнє десятиліття актуальним стає вивчення ергонімії різних ареалів функціонування української мови, що стали об'єктом дослідження багатьох науковців, зокрема О. Белея [1], С. Шестакової [12], Н. Кутузи [3], М. Цілини [11], Н. Лесовець [4].

Ергоніми відзначаються багатством тематики та широтою сфери вживання. До цієї групи онімної лексики належать і власні назви політичних партій [2: 80]. Дослідник М. Торчинський пропонує використовувати на їхнє позначення спеціальний термін – партіонім [10: 533], поєднаний із ергонімом (загальний термін на позначення всіх відомих об'єднань людей) родо-видовими відношеннями.

Українські партіоніми є перспективним матеріалом лінгвокраїнознавчого

дослідження, адже, по-перше, цей пласт онімної лексики ще не вивчали, а по-друге, він є важливим джерелом для ознайомлення з політичним простором України, законодавчою та виконавчою гілками влади, керівними органами, частково ідеологією найпопулярніших партій. Ця група онімів репрезентує важливу національно-культурну інформацію про українську політичну дійсність і, таким способом, задовільняє пізнавальні потреби іноземного слухача.

Об'єктом лінгвокраїнознавства мають стати державозначущі організації, загальні відомості про їхню діяльність та місце на політичній арені. Достатньо подати мінімізовані відомості про знакові політичні партії, організації, блоки тощо, які є необхідними чужоземцеві для адекватного розуміння системи українських суспільно-політичних реалій та полегшать йому контактування в чужому соціумі.

У статті розглянуто власні назви політичних угруповань (станом на 30.04.2010 – 180 партій), зареєстровані в Мін'юсті України за роки незалежності. Партіоніми можна диференціювати за різними критеріями:

1) **за типом утворення:** асамблея (*Українська національна асамблея*), конгрес (*Конгрес українських націоналістів*), об'єднання (*Всеукраїнське об'єднання „Батьківщина”, Всеукраїнське об'єднання „Свобода”*), партія (*Комуністична партія України*), союз (*Всеукраїнський політичний союз, Демократичний союз, Християнсько-демократичний союз*), альянс (*Український республіканський альянс*);

2) **за масштабом діяльності:** всеукраїнського (*Всеукраїнська козацька партія, Всеукраїнська партія „Нова сила”, Всеукраїнська політична партія „Братство”*) та місцевого (*політична партія „Захист місцевих інтересів народу”, політична партія „Рідне місто”*) значення;

3) **за ідеологією:** *Демократична партія України, Комуністична партія України, Ліберальна партія України, Партія вільних демократів, Соціалістична партія України;*

4) **за напрямом діяльності** (яка задекларована в назві партії): економіка – *Партія національно-економічного розвитку України, Політична партія малого і середнього бізнесу України;* розвиток сільського господарства – *Аграрна партія України, Партія селян, політична партія „Селянська Україна”;* розвиток міста – *Партія промисловців і підприємців України;* екологія – *Зелена екологічна партія України „Райдуга”, Зелена партія України, політична партія „Зелені”, Народна екологічна партія, Соціально-екологічна партія „Союз. Чорнобиль. Україна”;* релігія – *Партія мусульман України, Республіканська християнська партія, Соціально-християнська партія, Українська політична партія „Християнський рух”;* інтереси нацменшин – *Демократична партія угорців України.*

5) **за членством:** *стать – Всеукраїнське політичне об'єднання „Жінки за майбутнє”, партія „Жінки України”, партія „Солідарність жінок України”;* вік – *Молодіжна партія України, політична партія „Молода Україна”, політична партія „Партія нового покоління України”, Партія пенсіонерів України.*

Відповідно до ч. 2 ст. 12-1 чинного законодавства України „Про об'єднання громадян” “назва об'єднання громадян повинна складатися з двох частин – загальної та індивідуальної. Загальна назва (партія, рух, конгрес, спілка, об'єднання, фонд, фундація, асоціація, товариство тощо) може бути однаковою в різних об'єднань громадян. Індивідуальна назва об'єднання громадян є обов'язковою і повинна бути суттєво відмінною від індивідуальних назв, зареєстрованих у

встановленому порядку об'єднань громадян з такою ж загальною назвою"¹. Отже, для партіоніма характерна двокомпонентна структура: вид організаційно-правової форми і ономастичний маркер (назва партії). Зафіксовані й тавтологічні найменування, коли до назви політичного об'єднання безпосередньо включено і слово *партія*: *політична партія „Європейська партія України”*, *політична партія „Козацька українська партія”*, *політична партія „Партія захисту прав людини”*, *політична партія „Партія сильної влади”* та ін., очевидно з метою наголосити, що об'єднання є політичною партією, а не іншою суспільною організацією. Інші назви аналізованих онімів є короткими і лаконічними, а тому більш вдалимими: *Всеукраїнське об'єднання „Свобода”*, *партія „Солідарність”*, *політична партія „Закон і порядок”*, *політична партія „Пробудження”* та ін.

За структурними моделями ономастичного маркера можна виділити такі партіоніми: однокомпонентні (*Авангард*, *Відродження*, *Віче*, *Русь*, *Союз*, *Справедливість*); двокомпонентні (*Велика Україна*, *Інформаційна Україна*, *Київська Русь*, *Спільна дія*); трикомпонентні (*Партія місцевого самоврядування*, *Партія сильної влади*); багатокомпонентні (*За добробут та соціальний захист народу*, *Захист місцевих інтересів народу*, *Партія захисту прав людини*).

Очевидно, позитивним є явище активного використання мотивованих назв, які безпосередньо чи опосередковано вказують на характер діяльності чи відображають функції відповідної політичної партії: *Всеукраїнська партія духовності і патріотизму*, *Партія відродження села*, *Українська морська партія* та ін. Немотивовані – не містять інформації про коло діяльності та суть названого об'єкта: *Інтернет-партія України*, *політична партія „Праведність”*, *політична партія „Совість України”*, *Українська партія* та ін.

У складі назв політичних об'єднань використовується лексема *Україна* та похідні слова і словосполучення: *політична партія „Наша Україна”*, *Прогресивно-демократична партія України*, *Українська партія честі, боротьби з корупцією та організованою злочинністю*, *політична партія „Самоврядна українська держава”* та ін. Компонент *український* може замінюватися лексемами *державна*, *громада*, *батьківщина*, *вітчизна*, *країна*, *республіканська*, *наша*, *регіонів*: *політична партія „Нова країна”*, *політична партія „Єдина країна”* та ін.

Засвідчено дублетні (*Соціал-демократична партія України – Українська соціал-демократична партія*), подібні (*Всеукраїнське політичне об'єднання „Єдина родина” – партія „Родина”*, *Всеукраїнська козацька партія – політична партія „Партія козаків України”*; *партія „Київська Русь” – партія „Русь”*), неоднозначні назви (які складно ідентифікувати) (*політична партія „Права воля України”*), а також гру слів (*партія народної дії „Надія”*).

Низка назв політичних партій утворена внаслідок абрєвіації: ініціальної – БЮТ (*Блок Юлії Тимошенко*), НДП (*Народно-демократична партія*), ОУН (*Організація українських націоналістів*), ПЗУ (*Партія зелених України*), СДПУ (*Соціал-демократична партія України*); складового типу – ПаЖУ (*партія „Жінки України”*), СелПУ (*Селянська партія України*), ДемПУ (*Демократична партія України*); змішаного типу – Євротурбота (*політична партія „Євротурбота”*), Демсоюз (*партія „Демократичний союз”*). Явище абрєвіації впливає на виникнення дублетних назв. Деякі абрєвіатури, які утворені з початкових звуків складеної назви

¹ Про об'єднання громадян: закон України; 16.06.1992. – № 2460–ХІІ / Верховної Ради України // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 34. – Ст. 504.

політичної партії, за формою збігаються із загальновідомими словами: НЕП (*Народна екологічна партія*) – *неп* ‘нова економічна політика’ [8: Т. V: 351]. Крім офіційно зареєстрованих аббревіатур партіонімів, відомі їхні розмовні варіанти, на зразок „*ріпка*” (*партія „Реформи і порядок”*), „*відро*” (*Партія регіонального відродження України* (попередня назва *Партії регіонів*)), які треба розглядати лише як один із можливих результатів журналістської мовотворчості.

Шляхом метафоричного перенесення утворено партіоніми *Зелена екологічна партія України „Райдуга”, Зелена партія України, Партія зелених України, політична партія „Зелені”*. Для розуміння образних метафор потрібна наявність у реципієнтів фонових знань, на яких ґрунтується денотативне значення цих метафор, а також соціокультурних знань, щоб декодувати їхній смисл.

Інноваційний процес у групі партіонімів триває. Так, у травні 2010 р. створено партію *Удар – Український демократичний альянс за реформи*, лідером якої є В. Кличко.

Українським політичним організаціям властива нерегулярність щодо використання назв: *Всеукраїнська партія народної довіри* – попередня назва *Партія захисту знедоленого народу України; Ліберально-гуманістична партія „Товариш”* – політична партія „*Партія гуманістів України*”; партія „*Народний блок*” – *Партія захисту пенсіонерів України* та ін. Це свідчить про невисоку партійну культуру на Україні, на відміну від європейської чи американської традицій, у яких стабільність партій, відповідно, супроводжує найменшу модифікацію їхніх найменувань.

У деяких назвах сучасних політичних партій, наприклад, *БЮТ, Всеукраїнське об’єднання „Свобода”, політична партія „Наша Україна”, Партія регіонів, Комуністична партія України* та ін. сконцентровано екстралінгвальну інформацію, закладено певний стереотипний зміст, що ґрунтується на суспільно-політичному досвіді та пов’язаний із ставленням суспільства до угруповання (симпатією / антипатією електорату). Тому в лінгвокраїнознавчому словнику доцільно репрезентувати саме ці номінації, адже, викликаючи певні асоціації, вони є своєрідними національно-культурними знаками. Зауважмо, що на багатьох виборців назви партій діють як певні кодові символи, які викликають схвальну або несхвальну реакцію; національно-культурні пріоритети можуть змінюватися, що спричинено різними політичними чинниками, наприклад, *політична партія Наша Україна* (до Помаранчевої революції й після).

Проблема презентації ергонімів, зокрема партіонімів, у лінгвокраїнознавчому словнику є актуальною, адже ця тематична група лексики не зафіксована у лексикографічних джерелах, де б можна було почерпнути про них мінімальну інформацію. Кодифікація цього пласту онімів є виправданою й пов’язана передусім із потребою сформувати лінгвокраїнознавчу компетенцію іноземця.

Лексикографічне опрацювання партіонімів в аспекті лінгвокраїнознавства передбачає таку структуру словникової статті: 1) офіційно закріплена назва партії; 2) її структурне оформлення (у тому числі засвоєння назви в діячності (*бют* – *б’ют*)); 3) похідні назви, які виникли на базі відповідного мотиватора; 4) лінгвокраїнознавчий опис із залученням текстів для читання.

У цій статті пропонуємо назви відчутно контрастивних політичних партій – *БЮТ* і *Партія регіонів* – які мають чіткий емоційно-асоціативний комплекс, дисонують виразним оцінним полем: протиставлені в межах ідеології, вектора політики, світогляду тощо.

БЛОК ЮЛІЇ ТИМОШЕНКО (БЮТ, Б'ЮТ), -у, -ї, -о, ч. Вибірчий Блок Юлії Тимошенко.

***БЮТівець, БЮТівці, БЮТити, БЮТники, антиБЮТівці, деБЮТ, екс-БЮТівець, суперБЮТівець, проБЮТівець, нардеп-БЮТівець, неоБЮТівець, БЮТівський.**

Блок Юлії Тимошенко сформований у грудні 2001 р. через перейменування виборчого блоку „Форум національного порятунку”, який був створений у липні того ж року.

БЮТ є одним із провідних політичних об'єднань опозиції і складається з чотирьох партій: *Всеукраїнське об'єднання „Батьківщина”* (лідер – Юлія Тимошенко), *Українська республіканська партія „Собор”* (лідер – Анатолій Матвієнко), *Українська республіканська партія* (лідер – Левко Лук'яненко) і *Українська соціал-демократична партія* (лідер – В. Онопенко).

Лідер блоку – Юлія Тимошенко. Голова фракції „Блок Юлії Тимошенко” у Верховній Раді – Іван Кириленко. Штаб-квартира розташована в Києві.

На час створення блок користувався підтримкою понад 506 громадських організацій України.

БЮТ – одна з найголовніших політичних сил Помаранчевої революції (2004 р.). Його представники входили до складу правління Юлії Тимошенко (лютий – вересень 2005 р.).

Загалом БЮТ орієнтується на співпрацю з Європейським Союзом (ЄС) і партнерські відносини з Росією, а також на побудові енергетичної незалежності України.

У парламентських виборах, які відбулися в березні 2006 р. БЮТ зайняв друге місце після *Партії регіонів*, отримавши 129 депутатських мандатів з 450.

З 18 грудня 2007 р. Юлія Тимошенко очолює український уряд.

7 лютого 2010 р. на II турі виборів Президента України Ю. Тимошенко набрала 45,47% голосів виборців на противагу В. Януковичу – 48,95%.

Головне гасло партії: „Добробут для всіх – через працю кожного”.

Символіка БЮТ – червоне серце на білому тлі.

Юлія Тимошенко – Залізна Юля, леді Ю, Помаранчева Принцеса, лідерка БЮТ – екс-прем'єр-міністр України, лідер української опозиції, успішна, неординарна, відома у всьому світі жінка-політик.

Уродженка м. Дніпропетровська, за фахом економіст-кібернетик; кандидат економічних наук, має понад 50 наукових робіт.

У 1995 р. стала президентом бізнес-структури Єдині енергетичні системи України (ЄЕСУ), яка за потужністю займала 5 місце на території СНД (Співдружність Незалежних Держав – створений у 1991 р. господарський, політичний та економічний союз 11 колишніх республік СРСР (Союз Радянських Соціалістичних Республік))

З 1996 р. – депутат Верховної Ради України.

З 1999 р. Ю. Тимошенко є віце-прем'єр-міністром із питань паливно-енергетичного комплексу. Розробила „Енергетичну концепцію України” та програму „Чиста енергія”, щоб ліквідувати корупцію та зосередження кримінальних сил у паливно-енергетичному комплексі України.

У 2001 р. брала активну участь у політичній акції „За Україну без Кучми” (Леонід Кучма – колишній Президент України, якого звинувачували у причетності до загибелі журналіста Георгія Гонгадзе).

У 2002 р. як опозиційний лідер керувала акцією „Повстань, Україно!”, під час якої відбулися масові вуличні протести.

З лютого до вересня 2005 р. очолює уряд України за Президента Віктора Ющенка. За її обрання проголосувала рекордна кількість депутатів Верховної Ради. Цього ж року американський журнал *Forbes* називає українського прем'єра Юлію Тимошенко третьою за впливовістю жінкою планети.

У грудні 2005 р. на Євросередземноморському форумі в Монако Ю. Тимошенко вручили міжнародну нагороду – *Prix de la Fondation* – за видатні лідерські якості, економічні досягнення під час керівництва Кабінетом Міністрів і антикорупційну політику, за боротьбу із загрозами демократії, що виникають у сучасному світі.

У 2006 р. за активність на посаді прем'єр-міністра України європейські експерти назвали Ю. Тимошенко „Людиною року”.

Нагороджена орденом Святої Великомучениці Варвари за заслуги перед Українською православною церквою.

Складовою політичного іміджу Ю. Тимошенко є білява коса, викладена на голові короною. У 2002 р. довела, що її коса природна, коли на прес-конференції на очах у журналістів розплела волосся. Її коса стала одним з елементів народного фольклору (усна народна творчість). Слава коси Тимошенко досягла й закордону. Образ жінки з косою “а-ля Тимошенко” став настільки популярним, що фото Юлії Тимошенко з модною в Європі зачіскою з'явилося в багатьох журналах. У 2005 році британська газета *Daily Telegraph* називала її останнім модним трендом, а чимало знаменитих перукарів проголосили 2010 р. роком цієї зачіски.

***Бють** щасливим; **Наших б'ють**; **кастрЮЛЯ**: вони працюють, вона готує.

****Події 2007 року, коли опозиційні сили здали мандати, не були просто виконанням конституційних норм. Це був компроміс між Партією регіонів і Віктором Ющенком. Тобто проведення дострокових виборів в обмін на створення широкої коаліції з участю Партії регіонів та Нашої України. А сьогодні, навіть якщо опозиціонери здадуть мандати, найімовірніше, ніхто не оголосить нових виборів. Як наслідок, БЮТ просто не буде представлений у Верховній Раді (Газета „Експрес”).

ПАРТІЯ РЕГІОНІВ (ПР), -ї, -ів, ж.

***регіонал, регіональний.**

Одна з найпотужніших політичних сил в Україні. Створена 26 жовтня 1997 року в Києві та зареєстрована Міністерством юстиції 6 листопада 1997 року.

У січні 1998 року було створено депутатську фракцію Верховної Ради України *Партія регіонального відродження України* (ПРВУ). 17–18 листопада 2000 р. об'єдналися партії *Солідарність* (Петро Порошенко), *За красиву Україну* (Леонід Черновецький) та *Всеукраїнської партії пенсіонерів* (Олексій Капуста) і створили *Партію регіонального відродження „Трудова солідарність України”*. У березні 2001 року перестрована як *Партія регіонів*.

Очолює партію Микола Азаров – чинний прем'єр-міністр України. Колишній лідер партії – Віктор Янукович – зараз є Президентом України.

Основні гасла: Сильні регіони, багаті люди – сильна держава; російська мова як друга державна мова України; децентралізація влади; вступ до Європейського Союзу при ефективній співпраці з СНД.

Головні цілі партії: добробут усього українського народу, високий рівень економіки, освіти й культури, соціальних гарантій, охорони здоров'я, безпеки життя.

Регіонали (представники *Партії регіонів*) вважають, що побудова демократичної держави можлива лише тоді, коли представники регіонів будуть у вищих органах влади і коли повноваження між центральною владою та органами місцевого самоврядування будуть ефективно розподілені.

Одним із напрямів діяльності партії (на думку її представників) є досягнення європейських стандартів рівня життя.

Партія виступає за приєднання України до ЄС за умови вибудови ефективної співпраці із країнами СНД, насамперед – із Росією.

Партія хоче надати російській мові статусу другої державної. Депутати *Партії регіонів* є послідовними прихильниками гасла „Дві мови – один народ”.

Питання про вступ України до НАТО та до інших міжнародних військових організацій, як вважають регіонали, потрібно вирішувати тільки на основі результатів всенародного референдуму.

Виборчою і фінансовою базою партії головно є *схід і південний схід* України. У Верховній Раді партія представлена фракцією „Регіони України” (175 мандатів). До партійного списку входить найбагатша людина України – олігарх Ринат Ахметов.

Партія регіонів не є монолітною у своєму складі. Так, у 2004 р. у місті Северодонецьку на Луганщині відбувся відомий „сепаратистський з’їзд”, на якому розглядали питання федералізму. Депутати Партії регіонів висунули гасла про відокремлення Сходу і Півдня України в автономію та про створення ПіСУАРУ – Південно-Східної Української автономної республіки.

Символіка Партії регіонів складається з прапора, розпізнавального знака (виконаний у жовтому та блакитному кольорах), девізу (Сильні регіони! Міцна держава! Зможні люди!) та гімну.

Віктор Янукович – лідер партії до обрання на посаду Президента України в лютому 2010 р. – народився у м. Єнакієвому на Донеччині. За фахом – інженер-механік; магістр міжнародного права. У 2000 р. та 2006 р. обирався на посаду прем’єр-міністра України. В. Янукович – винятковий політик України. Ніхто з діячів сучасності не дозволяв собі такої кількості публічних помилок, які жодним чином не позначилися на його рейтингах чи посадах. У власноруч заповненій анкеті до Центральної виборчої комісії Віктор Янукович допустив 12 помилок. Найбільш яскравим було написання вченого звання кандидата у президенти – *проффесор*. Це слово назавжди закріпилося за Януковичем як прізвище. В історії України незабутньою стала подія у м. Івано-Франківську: падіння Януковича після того, як у нього влучило яйце. Ця пригода породила безліч анекдотів та веселих інтерпретацій.

**** Психологічний дискомфорт щодо Галичини, недостатнє розуміння цієї частини України демонструє не тільки президент Віктор Янукович, а й більшість його впливових однопартійців, котрі є вихідцями із сходу. Тому в питаннях кадрових призначень так багато сумнівів, а, крім того, охочих їхати туди керувати з Києва у ПР у рази менше, ніж щодо інших регіонів. Що там казати, для такого значна частина середнього ешелону регіоналів навіть банально українською мовою не володіє належно (Газета „Експрес”).

****Регіони України – щастя кожної родини,

Ми крокуємо разом у майбуття.

Регіони України – наша партія єдина,

За народ, за державність, за любов, за життя (Із гімну *Партії регіонів*)

Отже, лінгвокраїнознавче опрацювання партіонімів займатиме поважне

місце у зведеному лінгвокраїнознавчому словникові власних назв української мови. Вагомим також є включення цього тематичного пласту онімної лексики у навчальний процес вивчення української мови чужоземцями, адже для адекватного розуміння тексту, зокрема суспільно-політичного, мови газетно-інформаційного стилю, знання реалій громадсько-політичного життя є необхідним. Володіння відповідним рівнем інформації про політичні партії в Україні є важливим для формування комунікативної компетенції як у професійній, так і в непрофесійних сферах спілкування.

Лінгвокраїнознавчий аспект вивчення назв політичних партій дає чужомовній аудиторії відомості про закономірності функціонування політичного життя українського суспільства, механізми політичної влади, рівень політичної культури.

1. *Белей О.О.* Сучасна українська ергонімія (на матеріалі назв підприємств Закарпатської області). – Автореф. дис... канд. філол. наук. – Львів, 2000.
2. *Карпенко Ю.О.* Власні назви // Українська мова. Енциклопедія. – К., 2000. – 752 с.
3. *Кутуза Н.В.* Структурно-семантичні моделі ергонімів (на матеріалі ергонімікону м. Одеси). – Автореф. дис... канд. філол. наук. – Одеса, 2003. – 18 с.
4. *Лесовець Н.М.* Ергонімія м. Луганська: структурно-семантичний і соціально-функціональний аспекти. – Автореф. дис... канд. філол. наук. – Луганськ, 2007. – 19 с.
5. *Микитина Е.Г.* О становлении понятия и термина “эргоним” в ономастике // Вісник Донецького університету. Сер. 5: Гуманітарні науки. – Донецьк, 1999. – № 1. – С. 110-115.
6. *Подольская Н.В.* Словарь русской ономастической терминологии / Н.В.Подольская; [отв. ред. А.В. Суперанская]. – 2-е изд., испр. и доп. – М.: Наука, 1988. – 189 с.
7. *Селіванова О.* Сучасна лінгвістика: термінологічна енциклопедія. – Полтава: Довкілля, 2006. – 716 с.
8. Словник української мови: В 11 т. – К.: Наук. думка, 1970–1980. – Т. 1-11.
9. *Тимошик Г.* Лінгвокраїнознавчий словник власних назв у системі викладання української мови для чужоземної аудиторії (на матеріалі назв фестивалів, ярмарків, свят / святкувань) // Теорія і практика викладання української мови як іноземної: Зб. наук. праць. – Львів, 2009. – Вип. 4. – С. 103–111.
10. *Торчинський М.М.* Структура онімного простору української мови. – Хмельницький: Авіст, 2008. – 546 с.
11. *Цілина М.М.* Ергоніми м. Києва: структура, семантика, функціонування. – Автореф. дис... канд. філол. наук. – К., 2006. – 23 с.
12. *Шестакова С.О.* Лексико-семантичні інновації у системі сучасної української номінації (на матеріалі ергонімів і прагмонімів). – Автореф. дис... канд. філол. наук. – Х., 2002. – 17 с.

**UKRAINIAN ERGONIMS (THE NAMES OF POLITICAL PARTIES) IN
THE LINGUISTIC-COUNTRY STUDIES
ASPECT OF LINGUAL COUNTRY**

Natalija Khibeba

*Ivan Franko National University of L'viv,
Department of Applied Linguistic,
1/233, Universitets'ka St., 79001 Lviv, Ukraine
phone: (032) 239 43 55*

In the article an unknown layer of Ukrainian ergonimia has been reviewed. This is the nomination of modern political parties and their research in the aspect of linguistic-country studies. The linguistic status of subgroup has been studied, also structural-semantic models of its units and the state of language culture have been analysed. On the example of the names of political parties such as Blok of Y. Tymoshenko and Party of Regions connotative degree of partionims has been illustrated.

Key words: onym, onymous background, linguistic-country studies, ergonim, ergonimia, partionim.

**УКРАИНСКИЕ ЭРГОНИМЫ (НАЗВАНИЯ ПОЛИТИЧЕСКИХ
ПАРТИЙ) В АСПЕКТЕ ЛИНГВОСТРАНОВЕДЧЕСКИХ ИССЛЕДОВАНИЙ**

Наталія Хібеба

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко,
кафедра украинского прикладного языкознания,
ул. Университетская, 1/233, 79001 Львов, Украина
тел.: (032) 239 43 55*

Рассмотрено малоизученный слой украинской эргонимии – номинацию современных политических партий и их исследование в аспекте лингвострановедения. Определено лингвистический статус подгруппы, установлены структурно-семантические модели ее единиц и состояние языковой культуры. На примере названий политических объединений *БЮТ* и *Партия регионов* проиллюстрировано коннотативную степень партионимов.

Ключевые слова: оним, онимный фон, лингвострановедение, эргоним, эргонимия, партионим.

Стаття надійшла до редколегії 10.02.2010

Прийнято до друку 12.04.2010